

BOJ PROTI ZÁKLADNĚ POKRAČUJE!

USA se snaží umístěním své raketové základny v Evropě ještě posílit své postavení ve světě. V okamžiku, kdy se globalizace na přelomu tisíciletí dostala na svůj vrchol, přiosťřily USA svou politiku a pokračovaly v ní násilnými prostředky. Útok na World Trade Center v New Yorku posloužil jako ideální záminka pro ještě agresivnější politiku ve strategické oblasti – na Blízkém a Středním Východě. Počínaje invazemi do Afghánistánu a Iráku, prozatím konče jeho zpackanou okupací.

Již předtím však hospodářská politika USA, ať již vnucovaná přímo či prostřednictvím institucí jako je Mezinárodní měnový fond či Světová banka vytvářela ve všech polokoloniálních zemí obrovské sociální rozdíly a tím pádem i napětí. V mnoha zdecimovaných částech světa se skupiny obyvatelstva dostávají do tak zoufalé situace, ať již kvůli svým ekonomickým poměrům či kvůli tomu, že války zničily jejich rodiny a zázemí, že vidí terorismus jako svou jedinou zbraň. Když k tomu dodáme skutečnost, že většina vůdčích aktivistů teroristických skupina byla vytrénována a vyzbrojena USA a jejich

spojenci ještě během Studené války k „boji proti komunismu“, můžeme říci, že za nárůst terorismu jsou přímo zodpovědné Spojené státy a jejich zahraniční politika.

Odpor proti politice Spojených států a hrozba, že se konkurenční hospodářský blok na ně dotáhne, znamená, že se USA snaží k udržení své hegemoničké pozice obestřít svou vojenskou pavučinou celý svět.

Základna v ČR, potažmo kdekoli v Evropě, je jen dalším kouskem do této skládky.

A nová vláda ODS je těmto plánům více než nakloněna. Už předtím, než sestavila vládu, byly známé (nechvalně) její názory na umístění vojenské základny. Každý mohl slyšet výroky jejího předsedy a dnešního premiéra Topolánka o tom, že se základnou souhlasí a referendum odmítá. Podle jeho myšlení je to jasné – drtivá většina obyvatel ČR je proti základně a referendem by mohlo jen ohrozit „plnění závazků spojencům.“ V zahraniční politice navíc ODS dlouhodobě prosazuje větší zapojení do politiky Spojených států. O tom svědčí i angažování „nestranických odborníků“ Vondry a Šedivého, horlivých zastánců základny v Česku. Od počátku tak bylo jasné, že s jejím nástupem k moci se pravděpodobnost umístění základny právě v ČR nesníží, právě naopak.

Nutno říci ke cti ČSSD, že se nyní staví proti základně či se v této otázce vyslovuje pro referendum. Vůdčí členové ČSSD se v médiích vyslovují proti zahraniční politice USA. Vzhledem k dosavadní činnosti vlády socdem a vysílání vojenských jednotek do

zahraničí je to změna, kterou musíme uvítat. Pochopitelně, že dozajista za tím je současná opoziční role ČSSD, blížící se komunální a senátní volby, neochvějná podpora základně ze strany ODS a odpor ze strany českého obyvatelstva. Stejně je tomu i u řadových členů ČSSD – „vnitrostranické referendum“ ukázalo jednoznačně záporné stanovisko.

Ale vzhledem k posledním osmi letům, kdy si sociální demokracie z přání většiny obyvatel, a dokonce ani většiny svých členů, příliš nedělala, nesmíme spoléhat na to, že ČSSD referendum vybojuje. O to se musíme zasadit sami.

Hnutí proti základně v ČR již existuje a zdá se, že dělá jejím příznivcům pořádné starosti. Proto je médií okázale ignorováno či podceňováno a celá veřejnost je balamucena i pokud jde o průběh jednání o základně.

Po prvních dvou demonstracích proti základně se v českých médiích začaly objevovat informace o tom, že základna nebude v ČR, ale v Británii. Přitom jednání o ní se nezastavila a o pár dní později byly už naše „šance“ znovu na stejné úrovni jako šance Polska, či kvůli podloží ještě vyšší.

Tím ovšem klamání veřejnosti neskončilo. Brzy se objevilo, že zde Američané nechtějí postavit raketová síla, ale „pouze“ radar. Jde o zřejmou snahu obměkčit veřejnost. Radar přece vůbec nezni tak hrozivě jako raketová základna. Krom toho, že tyto informace nemusí být úplně důvěryhodné, je skutečností, že radar je jednou z nejdůležitějších součástí protiraketového systému, bez kterého by rakety byly v podstatě ztraceny. I pravděpodobnost útoku na radar je vyšší, než u samotných sil.

I výstavba „pouhé“ radarové základny v ČR je zapojení do americké zahraniční politiky, do politiky agresí, válek a okupací. Proto musíme rázně odmítnout jakoukoli základnu!

Imperialismus a G8:

KDO VLASTNĚ VLÁDNE SVĚTU?

Hospodářská moc světa je soustředěna ve státech G8. Z 200 největších průmyslových koncernů jich je 171 z USA, Německa, Japonska, Británie, Francie, Itálie a Kanady. A především tyto koncerny profitují ze stávajícího kapitalistického světového pořádku.

G8 je důležitou součástí tohoto pořádku. Mezi pravidelnými vrcholnými setkáními koordinují politiku vedoucích imperialistických států různá setkání expertů a ministrů. Ministři financí a hospodářství všech států G8 kromě Ruska se setkávají i mezi každoročními summity, aby jakž takž udrželi ve stabilním stavu mezinárodní měnový systém a aby sladili své hospodářské zájmy.

Krom toho ovládají prakticky všechny důležité instituce světového hospodářství – Mezinárodní měnový fond (MMF), Světovou obchodní organizaci (WTO), Světovou banku a všechny regionální rozvojové banky.

Zisky ze Třetího světa

Bohatství imperialistických metropolí je napájeno ze dvou zdrojů: zaprvé je to vykořisťování námezdně pracujících v samotných průmyslových metropolích; zadruhé z přisvojování si nadzisků a národních bohatství „chudších“, imperialismem ovládaných zemí, které zas pocházejí z hypervykořisťování dělnické třídy polokoloniálního světa, vykořisťování rolnictva či přivlastňování si místních surovin a průmyslu.

Stále větší část hospodářství Třetího světa se nachází v rukou západních koncernů. To se týká nejen „vzkvétajících“ zemí jako je Čína, kde jde více než třetina tržeb z vývozu přímo do kapes západních nadnárodních korporací. Ještě více to postihuje skoro úplně vykrváčené země Afriky, Latinské Ameriky či Asie, kde se mezitím stává většina všech surovinových nalezišť a poskytování služeb monopolním vlastnictvím západních koncernů.

Tato politika je systematicky prováděna od 70. let

a od dluhové krize v 80. letech prostřednictvím MMF a obsluhování úroků převáděním veřejného majetku. Pro obyvatelstvo to má dramatické důsledky: nedostává se základního zdravotního a veřejného zabezpečení, tradiční základny živobytí jsou ničeny (např. zemědělství), což zase podněcuje útlaky z venkova, růst slumů atd.

1,4 miliardy lidí na celém světě, tedy zhruba polovina všech námezdně pracujících, musí přežít s denním výdělkem menším než 2 dolary.

Neoliberální řád

Při setkáních G8 jde kromě snahy o co největší otevření trhů Třetího světa také o vzájemnou „regulaci“ konkurence.

Žádný div tedy, že ústřední otázkou summitů v roce 2006 a 2007 je energetické zásobování. Nejde jen o zajištění ropných a plyných nalezišť na Blízkém Východě, jde o vliv na ropu z Ruska (respektive vliv Ruska na světové hospodářství) či zájmy německého a francouzského jaderného průmyslu (Siemens, Framatom), který si chce pojistit a nadále rozšířit své dominantní postavení na světovém trhu.

G8 uspořádává podle svých představ nejen Třetí svět. Také ve vlastních zemích usiluje o zvýšení zisků prostřednictvím zosířené vykořisťování (rušení práv pracujících, „flexibilizace“ trhu práce) a skoro úplně privatizace veřejných služeb.

Na posledním summitu v ruském Petrohradě byla předložena otázka vzdělávání – tedy koordinování neoliberálních útoků na systémy vzdělávání. To je jen příklad toho, že jsou na takovýchto setkáních domlouvány a začínají se razit strategie, které se poté ukazují při útocích na studující (naposledy Rakousko, Itálie, Řecko, Španělsko či Německo).

G8 = válka a okupace

Od 11. září 2002 jsou v popředí všech summitů G8 i „válka proti terorismu“, „bezpečnostní politika“

a příprava stále nových válek a okupačních akcí. V současnosti země G8 diskutují o možném vojenském úderu a sankcích proti Íránu.

Spojenými státy vedená „koalice ochotných“ vážila válku proti vládě Tálibanu v Afghánistánu a proti režimu Sadáma Husajna v Íráku. Oba tyto reakční režimy byly původně vojensky i politicky vyzbrojeny Spojenými státy a jejich spojenci během studené války proti Sovětskému svazu a dalším regionálním mocnostem, jako je Írán. Teprve poté, co již nebyly tyto země zapotřebí, „objevili“ vedoucí státníci západních mocností zločinné charakterity svých dřívějších vazalů.

Spojené státy vedou tyto války, aby potvrdily a dále rozšířily své velmocenské postavení. Za válkami a okupacemi stojí vždy hospodářské a politické cíle, to nezavědl až Bush. „Euroasie je šachovnicí, na které bude v budoucnu sehrán boj o globální nadvládu.“ (Zbigniew Brzezinski, poradce vícera amerických vlád a britsko-amerického ropného koncernu BP Amoco)

EU a Německo sledují vlastní zájmy

EU a Rusko používají obdobných prostředků. Rusko vede již léta brutální válku v Čečensku a podporuje reakční a zkorumpované režimy Střední Asie, aby prosadilo své vlastní hospodářské a geostrategické cíle ve Střední Asii a na Kavkaze. Výrazně větší a Spojeným státům konkurující mocnost se ale formuje v podobě EU pod německo-francouzským vedením.

EU nejenže se účastní otevřeně či skrytě (např. poskytování letišť atd.) politiky USA, stále ofenzivněji sleduje také vlastní imperialistické zájmy – na Blízkém Východě, v Afghánistánu či nyní také v Kongu, kde pod německo-francouzským vedením působí jako mandátní vojska OSN. Také Německo jako součást G8 a třetí největší ekonomika světa rozšiřuje své vojenské kapacity (částečně prostřednictvím NATO, ale zesíleně skrze EU).

To vyplývá i z nových proklamací bundeswehru. Citujme ministra obrany Junga: „Přednostními zájmy jsou požadavky transatlantické stability a zajištění blahobytu prostřednictvím volného světového obchodu bez bariér.“ A dále: „Přitom platí věnovat se kvůli exportní a surovinové závislosti Německa obzvláště regionům, ve kterých jsou požadované suroviny a nosiče energie.“

Státy G8 nejsou pouze největšími válečnými štváči, jsou také největšími válečnými zbohatlíky. Zbrojařské koncerny v USA, Evropě či Rusku mají rekordní zakázky a také rekordní zisky. V Německu tak například mají být náklady na stíhačky Eurofighter minimálně 19,5 miliardy euro a celkem má Bundeswehr do roku 2015 dostat vojenské vybavení v hodnotě kolem 150 miliard euro.

Zatímco denně rukou okupačních vojáků umírají lidé, zbrojní průmysl si veesele pobrukuje. A to nejen v USA či Rusku, ale také stále více v EU. V roce 2005 předhony země EU Spojené státy jako největšího vývozce zbraní na světě.

Vznik G8

Dnešní G8 vznikla v polovině 70. let 20. století. První „Summit šesti“ se konal v roce 1975 ve francouzském Rambouillet. O rok později se k původním vedoucím imperialistickým zemím (USA, Japonsko, Německo, Itálie, Británie a Francie) přidala ještě Kanada.

Není vůbec náhodou, že vrcholná setkání šéfů států a vlád vznikla v tomto období. Porozpadu bretton-woodského měnového systému, porážce ve vietnamské válce a otřesení panství USA bylo zapotřebí pravidelných „neformálních“ setkání, na kterých by byla koordinována společná globální politika, jak k „překonávání“ vnitřních rozporů imperialismu, tak k určování společných světových politických zájmů.

V 70. a 80. letech byla ústřední otázkou koordinace společných hospodářských opatření a vedení studené války. G7 nebyla

nikdy „tlachárnou“, vždy opakovaně vedla ke konkrétním společným akcím velkých imperialistických států, jako například příprava newyorské dohody z hotelu Plaza v roce 1985, která obsahovala silnou devalvací dolaru k oživení jak hospodářství USA, tak světového.

Po rozpadu Východního bloku požadoval vstup do spolku Gorbačovův Sovětský svaz a později Rusko, které bylo přijato jako plný člen v roce 1996.

Summity se v 90. letech věnovaly kapitalistické globalizaci a restauraci kapitalismu ve Východní Evropě a Společenství nezávislých států, zavedení „globální růstové strategie“ (mj. na obranu proti chronické stagnaci Japonska), určování politiky MMF, ale také kontrole polokoloniálních „neposlušných“ zemí a „boji proti terorismu“.

G8 = ničení životního prostředí

Ekologické katastrofy nejsou jednoduše přírodními jevy. Když řádil v New Orleans hurikán Katrina, zemřelo či zůstalo bez přístřeší mnoho lidí. Dodnes se nemohla do svých domovů vrátit polovina obyvatel. Nestalo se to však prostě kvůli záplavové vlně. Jejich smrt, jejich bídná situace jsou také výsledkem politiky Bushovy administrativy a jejich předchůdců. Veřejná hromadná doprava byla prakticky zrušena. Chudí, kteří neměli žádné auto, museli zůstat ve městě. Do New Orleans byla vyslána Národní garda – ne proto, aby pomohla obyvatelstvu, ale aby jim zabránila dostat se k potravinám v supermarketech.

Již roky se klima rychle mění. Státy G8 a další průmyslové země předstírají, že je pro ně životní prostředí ohromně důležité. Jak pokrytecké!

Průmyslové státy severu jsou tak jako v minulosti největšími znečišťovateli. Současně nutí země Třetího světa, aby měly co nejmírnější ekologické normy, aby tam mohly investovat kapitál. USA dodnes nepodepsaly ani umírněný Kjótský protokol o snížení emisí skleníkových plynů.

EU se ráda staví do pozice ekologické avantgardy. To je ale pravdě na míle vzdáleno. Mocné energetické koncerny jakými jsou e.on či Ruhrgas jsou zapojeny do boje o co nejvýhodnější přístup k plynu a ropě úplně stejně.

Agroprůmysl je stále více ovládán několika málo koncerny jako je Monsanto či německý Bayer AG. Geneticky modifikované osivo, samozřejmě Monsantoem či Bayerem patentované, je nucováno rolníkům ve Třetího světě, včetně vhodných pesticidů. Tím jsou ruinovány miliony zemědělských pastevců. Na jejich místo přicházejí koncerny, neberoucí vůbec žádné ohledy na životní prostředí – např. v Brazílii, na místě bývalého deštného pralesa, je pěstována kukuřice na polích o rozloze Dánska.

Je jasné, že zisky koncernů stoupají závratně – za zničení životního prostředí, vyhubení mnoha živočišných druhů či zničení půdy musí zaplatit chudí a spotřebitelé. Na jaké straně stojí G8 je stejně tak jasné. Otázka patentování, především genů, a policejní vymáhání tohoto práva budou také jednou z hlavních otázek příštího summitu.

Vyvláštění základních potřeb

Ničení životního prostředí a životních podmínek jsou také přímým důsledkem liberalizací a privatizací. Tak ztrácejí miliony lidí svou existenci v zemědělství na základě vzrůstající monopolizace agroprůmyslu či zničené půdy.

Současně jsou ve městech i na venkově privatizovány základní potřeby. Voda, odvoz odpadu, elektrický proud atd. jsou pro miliony lidí žijících ve slumech Třetího světa (ale v poslední době i v částech Evropy) nedostupné.

Za těmito lidskými a ekologickými katastrofami stojí systém. Před skoro 150 lety již Karel Marx v Kapitálu poznamenal: „Kapitalistická výroba rozvíjí tedy techniku a kombinaci společenského

výrobního procesu jen tím, že zároveň podkopává zdroje všeho bohatství: zemi a dělníka.“

A za tímto kapitalistickým systémem ničení člověka i přírody nyní stojí G8. Je to právě tento systém, který brání tomu, aby byly technika a výrobní síly využity rozumným způsobem k uspokojení potřeb lidí.

G8 a imperialismus

G8 představuje jednu z ústředních institucí k organizování imperialistického světového řádu – v období, které se vyznačuje rostoucími krizemi kapitálu kvůli jeho ohromné nadakumulaci, zostřenou konkurencí a globálním útokem na vykořisťované a utlačované, stejně jako potřebou zevšeobecnění odporu proti němu.

To znamená, že aktuální ústřední témata zasedání G8 nevycházejí z „vůle“ světovládců (resp. vycházejí stejně tak málo, jako by se daly nalézt hlubší důvody politiky USA v osobě Busha nebo jakéhokoli jiného prezidenta), ale ze strategických potřeb imperialistického monopolního a finančního kapitálu.

Liga za 5. internacionálu stojí v tradici Lenina, který chápal imperialistickou epochu jako stádium „nové kombinace“ (spojení) různých forem kapitálu. Průmyslový a bankovní kapitál splývají do formy, kterou Lenin v návaznosti na Hilferdinga nazval „finančním kapitálem“.

Tento finanční kapitál byl Leninem (a většinou marxistických teoretiků) chápán jinak, než je dnes běžné. Hlavní proud antiglobalizačního hnutí a mnoho ekonomických žurnalistů rozumí pod finančním kapitálem vlastně úvěry, „spekulace“, akciové a finanční trhy atd., tedy kapitál v peněžní formě. Oproti tomu Lenin:

„Koncentrace výroby, monopoly jí vytvořené, splývání nebo srůstání bank s průmyslem – to je historie vzniku finančního kapitálu a obsah tohoto pojmu.“

Ovšemže Lenin správně v tomto vztahu vidí dominující úlohu bankovního kapitálu. To logicky vyplývá z toho, že ten je zpravidla v peněžní podobě. Jako takový není narozdíl od ve strojích, surovinách atd. zhmotněného průmyslového kapitálu vázán na určitou hmotnou základnu.

Lenin stejně tak správně rozpoznal, že s nadvládou finančního kapitálu musí nabírat vývoz kapitálu stále větší roli oproti vývozu zboží (jakkoli ten sám v důsledku vývozu kapitálu roste). Vývoj k finančnímu kapitálu chápe Lenin jako nezvratný a nezbytný vývojový stupeň kapitálu – stěžejní zákonitosti kapitalistického výrobního způsobu přitom nepozbývají platnosti. Naopak: působí do jisté míry na „vyšším“ stupni.

„Kapitalismus se vůbec vyznačuje tím, že vlastnictví kapitálu je odděleno od jeho použití ve výrobě, že peněžní kapitál je oddělen od kapitálu průmyslového čili výrobního, že rentiér, jenž žije pouze z důchodu plynoucího z peněžního kapitálu, je oddělen od podnikatele a od všech osob, které bezprostředně disponují kapitálem. Imperialismus čili panství finančního kapitálu je nejvyšší stupeň kapitalismu, kdy toto oddělení nabývá ohromných rozměrů. Převládání finančního kapitálu nad všemi ostatními formami kapitálu znamená dominující postavení rentiéra a finanční oligarchie, znamená

oddělení několika málo finančně mocných států od všech ostatních.“

Lenin důsledně odmítá maloměšťáckou kritiku finančního kapitálu a imperialismu, zamítá všechny pokusy znovu obnovit kapitalismus malých a středních výrobců jako reakční a utopický (např. hnutí proti trustům).

Rozdělený svět

Leninova teorie by byla neúplná a nesrozumitelná, pokud bychom nebrali v úvahu i jiný aspekt rozvoje kapitalismu od konce 19. století: svět je rozdělen mezi kapitalistické monopoly a velmoci.

To neznamená, že by s tím zmizely veškeré předkapitalistické výrobní způsoby. Tyto pozůstatky jsou stále více integrovány do kapitalistického světového trhu, podřízené a nahrazované moderními třídními vztahy – pod ústím hlavně kapitálu.

To také znamená, že tyto „pozdě příchodí“ kapitalistické země“ nemohou jednoduše sledovat cestu „rozvinutých“ zemí. Jsou od počátku integrovány do světového trhu jako imperializované – ať v koloniální nebo polokoloniální, formálně nezávislé, politické formě.

Pro Lenina je imperialismus ekonomický, politický a historický celkem. Imperialistická politika je důsledkem zostřené konkurence mezi mocnostmi a velkým kapitálem, je sama důsledkem nadvlády finančního kapitálu nad všemi ostatními formami kapitálu. Lenin kategoricky odmítá definovat imperialismus jako zvláštní, „špatnou“ či „agresivní“ politiku kapitalistických států. „Neimperialistická“ politika kapitalistických velmocí je prostě a jednoduše nemožná.

Nadvláda finančního kapitálu potřebuje státní zabezpečení svého panství proti dělnické třídě či proti vzpírajícím se koloniálním či polokoloniálním státům (či „darebáckým státům“, jak se dnes říká). Zvláště má tendenci k opakovanému boji za nové rozdělení světa mezi různé skupiny finančního kapitálu a imperialistické mocnosti – k imperialistické válce.

Z toho také vyplývá řada závěrů pro revoluční perspektivu: boj proti imperialismu, proti monopolům – ale ne proto, aby se kapitalismus vrátil do „předmonopolistických“ poměrů, ne abychom bránili „dobry, tvůrčí“ kapitál proti „špatnému a uchvatitelskému“.

Perspektiva je následující: vyvlastnění vyvlastňovatelů, reorganizace výroby na vyšším stupni pod vedením proletariátu a v celosvětovém měřítku!

Když Lenin mluví o imperialismu jako o „odumírajícím, zahnívajícím“ kapitalismu, zdůrazňuje tím především to, že imperialismus ve svém celku představuje stádium vývoje, ve kterém se stal kapitalistický výrobní způsob zpátečnický. Je epochou přechodu od kapitalismu k socialismu, tudíž také epochou masivních sociálních otřesů, válek, kontrarevolucí a revolucí.

Leninova teorie imperialismu je současně také revoluční teorií, která zahrnuje mezinárodní charakter revoluce, potřebu dobytí státní moci organizovanou dělnickou třídou a organizování a vedení třídy revoluční komunistickou internacionálou.

Pojedte s námi do Rostocku!

SOP bude společně s dalšími organizacemi v rámci Iniciativy za sociální fóra organizovat výjezd autobusem na protesty proti zasedání v německém Heiligendammu 6. – 8. srpna 2007. Německá sekce Ligy za 5. internacionálu, Gruppe Arbeitermacht, je již nyní součástí akčního spojení, které tyto protesty připravuje. Pokud máte zájem se zúčastnit nebo chcete bližší informace, obraťte se na nás!

DEMISI!

Česko má novou vládu. Přesto – naštěstí – nejde o nic dlouhodobého a doufáme, že se v brzké době dočkáme změny. Co od nové vlády můžeme očekávat a kdy se jí zbavíme?

Složení vlády překvapivé není. Většina nečlenů ODS není o nic méně pravicová, ať jde např. o ministra zahraničí Vondru či obrany Šedivého, a spíše svědčí o tom, že ODS nemá dostatek „kádru“. Pro ČSSD či KSČM totiž nejsou většinou o nic přijatelnější než členové ODS.

Důležitější však je, co nová vláda bude dělat a jak dlouho? Je zřejmé, že „předvolební sliby“ v podobě Modré šance, nebo alespoň jejich nejhorších výstřelků, se ODS se svou menšinovou vládou vytáhnout neodváží. Vzhledem k neochotě ostatních stran a zejména ČSSD se jí snad nepodaří prosadit ani ty systematictější útoky na postavení pracujících, např. v podobě zrušení či osekání Zákoníku práce, reformy daňové soustavy a dalších.

Přesto má ale vláda dostatek možností jak dění v Česku ovlivnit – od jmenování svých lidí do funkcí, přes privatizace a vládní vyhlášky po rozpočtová opatření jednotlivých ministerstev. A to nemluvíme o tom, že ODS mohou projít buď kvůli absenci nebo shovívavosti poslanců ČSSD či KSČM i některé zákony.

Co bude dělat vláda ODS ale, podle prohlášení jejích samotných členů, neví asi ani ona sama. Nebo naschvál mlží. Tak například ministr Říman prohlásil, že vláda bude privatizovat „jenom“ Aero Vodochody a že k

dalším asi kvůli omezenému mandátu nedojde. Den poté už ale navrhl ministr Langer transformaci České pošty na akciovou společnost a její následnou privatizaci. Krom toho, že privatizace vždy znamenají v rámci „restrukturalizace“ propouštění a zdražování, tak se můžeme i v poštovních službách brzy dočkat stejné situace, jako je např. chaos v autobusové dopravě v ústeckém kraji, kde ODS navrhovala jako „řešení“ vyslat jako stávkokaze armádu...

Stejně tak by vláda mohla rozhodnout např. o umístění americké raketové základny či o vyslání dalších jednotek na pomoc americkým okupantům do Iráku či Afghánistánu.

Z tohoto hlediska postoj ČSSD či KSČM pracujícím nic moc pozitivního nepřináší. Obě dvě strany odmítají předčasné volby, dokud se nevyčerpají „všechny ústavní možnosti“, tj. nebudou tři pokusy o získání důvěry. ČSSD pravděpodobně spoléhá na to, že se jí podaří přesvědčit lidovce či zelené k menšinové vládě s podporou KSČM. To se však může stát jen za cenu velkých ústupků a socdem by v této situaci byla vždy rukojmím jedné z těchto menších stran, na které nemají čeští pracující vůbec žádný vliv a které prosazují zájmy různých částí kapitálu.

Pokud by se ČSSD nepodařilo sestavit vládu, požaduje úřednickou vládu (v čemž má podporu KSČM). Tato vláda by měla být na rok nebo dva a měla by být „nepolitická“. Představa,

že vláda tzv. odborníků bude nepolitická, je naprosto iluzorní. Taková vláda není v podstatě nikomu a ničemu odpovědná. Dostatečně to ukázala poslední „úřednická vláda“ v Česku pod vedením Tošovského, která provedla celou řadu útoků na postavení pracujících, pod eufemistickým názvem „úsporné balíčky“. Zvláště když Paroubek mluvil o tom, že by v jejím čele mohl stát např. ekonom Švejnar, o jehož pravicovosti snad nemůže být ani sporu.

ČSSD i KSČM by naopak měly prosazovat co nejrychlejší předčasné volby, ve kterých by se pokusily zvítězit a sestavit společnou vládu. To se jim však může podařit jen v případě, že se jim podaří přesvědčit pracující, že budou vládnout v jejich zájmu, za jejich účasti a pod přímou kontrolou.

Socialistická organizace pracujících je revolučně marxistická (trockistická) skupina. Bojujeme proti kapitalistickému systému a jeho státu. Jsme za socialistickou společnost založenou na plánované výrobě pro uspokojování lidských potřeb místo diktatury trhu nad lidskými životy, za vládu většiny na základě zásad dělnické demokracie místo vlády menšiny mocných a bohatých.

Více o naší politice a našich názorech se dozvíte na webu:

<http://sop.revoluce.info>

Kontakt: sop@centrum.cz

